

ALI HAZELWOOD

Sach & mat

Šach & mat

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Ali Hazelwood

Šach & mat – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Sach
& **mat**

Šach & mat

ALI HAZELWOOD

Preložila
Michaela Meňhartová

COO
BOO

Ali Hazelwood: Check & Mate

Copyright © 2023 by Ali Hazelwood

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved.

Translation © Michaela Meňhartová, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3996-2

ISBN e-knihy 978-80-566-3983-2 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3984-9 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3982-5 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

*Pre Sarah A. a Helen,
ktoré budú vždy moje naj.*

Prolog

„Mám z overených zdrojov, že si sexsymbolom gen Z.“

Skoro mi vypadne mobil.

No dobre, vypadne, ale zachránim ho pred čľupnutím do kadičky plnej amoniaku. Potom sa obzriem po učebni chémie, či to niekto zaregistroval.

Ostatní študenti buď vypisujú správy, alebo sa trápia so svojím vybavením. Pani Agarwalová sa za katedrou tvári, že opravuje písomky, ale skôr tipujem, že si číta erotické fanfikcie o Billovi Nyovi. Okolo mňa sa vznáša opar kyseliny octovej, ktorý ma hádam nezabije, ale slúchadlá mám stále v ušiach.

Nikto mne ani videu na mojej obrazovke nevenuje pozornosť, tak ho znovu pustím a sledujem ďalej.

„Písali tak v magazíne Time pred dvomi týždňami. Na obálke. Svietila tam tvoja fotka a pod ňou nápis Gen Z sex-symbol. Aký je to pocit?“

Čakám, že uvidím Zendayu. Harryho Stylesa. Billie Eilish. Všetkých členov BTS natlačených na jednom gauči nejakej večernej šou, ktorú sa mi YouTube algoritmus rozhodol pustiť, keď sa skončil návod na pH experiment. Namiesto toho tam sedí nejaký chlapík. Či dokonca chalan? Jeho tmavé tričko, tmavé nohavice, tmavé vlasy a tmavý výraz tváre

neladia s červeným zamatovým kreslom. Keď prehovorí hlbokým, vážnym hlasom, je nesmierne nečitateľný. „*Mám z toho nepríjemný pocit.*“

„*Naozaj?*“ spýta sa moderátor, nejaký Jim či James, či Jimmy.

„*Gen Z je správne,*“ odpovie host. „*Sexsymbol ani nie.*“

Publikum ho žerie, tleska a výska a vtedy sa konečne rozhodnem prečítať si názov videa. Píše sa tam Nolan Sawyer. Popis objasňuje o koho ide, ale ja to nepotrebujem. Možno nepoznám jeho tvár, no jeho meno poznám celý život.

Spoznajte Kráľobijca, najlepšieho hráča šachu na svete.

„*Niečo ti poviem, Nolan. Inteligencia je teraz sexi.*“

„*Stále si nemyslím, že splňam podmienky.*“ Hovorí takým suchárskym tónom, že premýšľam, ako ho jeho publicista presvedčil súhlasiť s týmto rozhovorom. Publikum sa však smeje a moderátor tiež. Nakloní sa dopredu, očividne očarený mladým mužom, ktorý je stavaný ako športovec, myslí ako teoretický fyzik a je bohatý ako podnikateľ zo Silicon Valley. Neobyčajný, atraktívny génus, ktorý si nechce priznať, že je výnimočný.

Zaujímaloby ma, či aj Jim Jimmy James počul to, čo sa dostalo ku *mne*. Klebety. Temné fámy o perfektnom šachistovi.

„*Zhodnime sa teda, že šach je teraz sexi. A to len vďaka tebe, odkedy si začal hrať, nastal čas šachovej renesancie. Niektorí nahrávali komentáre tvojich partii a tie sa stali virálnymi na šachovom Tiktoku, teda šachtoku – moji scenáristi ma informovali, že sa to tak volá. Dnes sa učí hrať šach viac ľudí ako kedykoľvek predtým. Poďme však pekne postupne. Si veľmajster, čo je najvyšší titul, aký môže šachový hráč získať, a práve si vyhral svoj druhý svetový šampionát proti...*“ Moderátor sa musí pozrieť do papierov, pretože normálni veľmajstri nie sú takí slávni ako Sawyer. „*Andreasovi Antonovi. Gratulujem.*“

Sawyer raz prikývne.

„*Len teraz si oslávil osemnásť narodeniny. Kedyže to bolo?*“

„*Tri dni dozadu.*“

Pred tromi dňami som ja oslávila svoje šesťnásť.

Pred desiatimi rokmi a tromi dňami som dostala svoj prvý šachový set s ružovými a fialovými plastovými figúrkami a od šťastia som sa rozplakala. Hrávala som s ním celé dni, všade som ho so sebou vláčila a po nociach sa k nemu túlila.

Teraz si už ani nespomeniem, aké to je držať v ruke pešiaka.

„*Začal si hrať veľmi mladý. Učili ťa rodičia?*“

„*Môj starý otec,*“ odpovie Sawyer. Moderátor vyzerá trochu zaskočene, akoby nečakal, že *to* Sawyer spomenie, ale rýchlo sa spamätá.

„*Kedy si si uvedomil, že máš na to hrať profesionálne?*“

„*A mám na to?*“

Diváci sa znovu zasmejú. Prevrátim oči. „*Vedel si od začiatku, že sa chceš stať profesionálnym hráčom šachu?*“

„*Áno. Vždy mi bolo jasné, že ma nič nenaplní tak ako výhra v šachu.*“

Moderátor nadvihne obočie. „*Nič?*“

Sawyer ani nezaváha. „*Nič.*“

„*A...*“

„*Mallory?*“ Niekoľko mi položí ruku na plece. Nadskočím a vytrhnem si jedno slúchadlo. „*Potrebuješ s niečím pomôcť?*“

„*Nie!*“ Usmejem sa na pani Agarwalovú a strčím si mobil do zadného vaku. „*Práve som dopozerala inštruktážne video.*“

„*Ach, super. Nezabudni si pred pridaním kyslého roztoku nasadiť rukavice.*“

„*Rozkaz.*“

Zvyšok triedy už má experiment skoro hotový. Zamračím sa, snažím sa ich dobehnúť a o pár minút, keď neviem nájsť svoj lievik a vysypem sódu bikarbónu, už nemyslím na Sawyera ani na jeho hlas, keď povedal, že nikdy po ničom netúžil tak ako po šachu. A nepomyslím naňho vyše dvoch rokov. Presne do dňa, keď si proti sebe prvýkrát zahráme.

A nakopem mu riť.

PRVÁ ČASŤ

Otvorenia

Prvá kapitola

O dva roky neskôr

Easton je hlavička, pretože ma dostane von tým, že mi kúpi mliečny čaj. Zároveň je aj trochu pribrzdená, pretože ani nepočká, kým si odpijem z môjho čokoládovo-tvarohového bubble tea s penou, a hneď začne: „Potrebujem láskavosť.“

„Nie.“ Usmejem sa na ňu. Vytiahnem z nádoby dve slamky. Jednu jej ponúknem, ale odignoruje ma.

„Mal. Ešte som ti ani nepovedala čo...“

„Nie.“

„Je to šach.“

„No, tak v tom prípade...“ S úsmevom sa poďakujem babe, ktorá mi podáva objednávku. Dva či tri razy sme si minulé leto vyrazili a mám na ňu vágne, príjemné spomienky. Pery natreté malinovým balzomom. Zvodné tóny skupiny Bon Iver zaplavujúce jej Hyundai Elantru. Jemná chladná ruka pod mojím tričkom. Nanešťastie žiadne z týchto spomienok neobsahujú jej meno. Ale keďže mi na pohár napísala *Melanie*, netrápi ma to.

Krátko sa na seba dôverne usmejeme, potom sa otočím k Easton. „V tom prípade, nie na druhú.“

„Chýba mi jeden hráč. Ide o tímový turnaj.“

„So šachom som skončila.“ Mrknem na displej. Je 12.09, o dvadsaťjeden minút sa musím vrátiť do opravovne. Môj šéf Bob nie je tá najmilšia a najzhovievavejšia ľudská bytosť. Nie-kedy pochybujem, či vôbec je človek. „Vypime si to vonku, než strávim celé poobedie pod nejakým Chevy Silveradom.“

„No tak, Mal.“ Mračí sa na mňa. „Je to šach. Stále hráš.“

Keď mojej sestre Darcy učiteľ v šiestej triede oznámil, že triedne morča posielal na „farmu na severe“, rozhodla sa Darcy, ktorej sa nepodarilo vyslediť, či táto farma naozaj existuje, že ho unesie. Morča, nie učiteľa. Takže posledný rok trávim v spoločnosti Goliáša Uneseného. Rok odopierania zvyškov našej večere, odkedy nás predražený veterinár na kolenách prosí, aby sme mu nasadili diétu. Nanešťastie, Goliáš má ne-uveriteľne úpenlivý pohľad, ktorým ma vždy presvedčí.

Rovnako ako Easton. Ich výrazy vyžarujú rovnakú čistú, neústupčivú tvrdohlavosť.

„Nie.“ Odpijem si z čaju. Božský. „Zabudla som pravidlá. Čože robí ten koník?“

„Veľmi vtipné.“

„Nie, vážne, ktorý je to ten šach? Dáma ovládne Katan, ale neprejde cez štartovacie políčko...“

„Nežiadam od teba, aby si bola ako kedysi.“

„Aká som bola?“

„Veď vieš, ako si v trinástich porazila ostatné deti v Pater-sonskom šachovom klube, potom tínedžerov, potom aj dospe-lych? Ako ti doviezli ľudí z New Yorku, aby si ich strápnila? To nepotrebujem.“

Vlastne som vtedy mala dvanásť. Dobré si to pamätám, pretože vedľa mňa stál otec, teplú ruku mi položil na kostna-té plece a vyhlásil: „*Nevyhral som proti Mallory, odkedy pred rokom dovŕšila jedenásť rokov. Je výnimočná, však?*“ Nechám

to tak a radšej sa zložím na trávnu vedľa záhonu cíní, ktoré sa ledva držia pri živote. Nikto nemá rád New Jersey v auguste.

„Pamätáš na moju exhibičnú partiu, keď mi v polovici bolo na odpadnutie, ale ty si všetkým kázala ustúpiť...“

„A podala som ti svoj džús.“ Sadne si ku mne. Hľadím na jej dokonale ostrú linku, potom na svoje overaly ufúľané od oleja, a pomyslím si, aké je fajn, že sa niektoré veci nemenia. Perfekcionistka Easton Peňová, ktorá má vždy nejaký plán, a jej neporiadna pomocníčka Mallory Greenleafová. Boli sme spolužiačky od prvej triedy, ale kým sa v desiatich nepridala do Patersonského šachového klubu, vôbec sme sa nebavili. Istým spôsobom bola už vtedy na konci vývoja. Už vtedy bola taká úžasná a tvrdohlavá ako teraz.

„*Fakt ťa tieto sračky bavia?*“ spýtala sa ma, keď nás nechali hrať proti sebe.

„*Teba nie?*“ odpovedala som zhrozene.

„*Jasné, že nie. Len potrebujem širokú škálu krúžkov. Stipendium na vysokú sa samé nezíska.*“ Porazila som ju v štyroch ťahoch a odvtedy ju zbožňujem.

Zaujímavé, ako Easton nikdy nezaujímal šach tak ako mňa, ale venovala sa mu oveľa dlhšie. Aký je z nás čudsný milostný trojuholník.

„Tak mi visíš za ten džús, poď hrať,“ nakáže mi. „Potrebujeme štvorčlenný tím. Všetci sú na dovolenke alebo nevedia rozoznať šach od dámy. Nemusíš ani vyhrať, je to pre charitu.“

„Ktorú charitu?“

„Záleží na tom?“

„Samozrejme. Hrá sa pre pravicový výskumný inštitút? Ďalší film Woodyho Allena? Vymyslenú chorobu ako hystériu alebo citlivosť na lepok?“

„Citlivosť na lepok *nie* je výmysel.“

„Naozaj?“

„Hej. A ten turnaj je pre...“ Zúrívo ťuká do telefónu.
„Neviem to nájsť, nemôžeme to skrátiť? Obe dobre vieme,
že budeš súhlasiť.“

Zamračím sa. „Tak to teda nevieme.“

„Ty možno nie.“

„Easton, ja mám chrbtovú kosť.“

„Jasné.“ Agresívne prežúva tapiokové guľičky a odrazu
mi pripomína skôr grizlyho ako morča.

Pripomenie mi tým deviatu triedu, keď ma prehovorila
s ňou ísť do predsedníckych volieb ako zástupkyňa. (Prehra-
li sme. Jednoznačne.) Desiatu triedu, keď ma naverbovala
hacknúť Twitter Missy Collinsovej, ktorá o nej šírila klebety.
Aj jedenástu, vtedy som napriek dobrému úsudku a tomu,
že mám hlasový rozsah asi pol oktávy, hrala pani Bennetová
v muzikáli *Pýcha a predsudok*, ktorý Easton napísala aj re-
žiovala. Zrejme by som aj v maturitnom ročníku pristúpila
na nejakú koninu, keby situácia doma nebola... no, finanč-
ne nie moc dobrá. Keby som netrávila každú voľnú sekundu
prácou v servise.

„Všetci vedia, že nedokážeš povedať nie,“ argumentuje
Easton. „Tak už proste povedz áno.“

Mrknem na mobil a vidím, že mi zostáva dvanásť minút
prestávky. Dnes je pekelné horúco, svoj čaj som už dopila,
tak zaujato mrkám po Eastoninom pohári. Medový melón je
moja druhá najobľúbenejšia príchuť. „Mám toho veľa.“

„Čoho?“

„Rande.“

„S kým? S chlapíkom s mäsožravkami? Alebo s tým, čo
vyzerá ako Paris Hilton?“

„Nie s nimi. Niekoho si už nájdem.“

„No tak. Aspoň spolu strávime nejaký čas, kým odídem
na výšku.“

Posadím sa a štvornohou do nej lakťom. „Kedy to vlastne odchádzaš?“

„O necelé dva týždne.“

„Čo? Len teraz sme zmaturovali, pred...“

„Tak tromi mesiacmi? V polovici augusta musím byť v Colorade na uvítaní.“

„Aha.“ Cítim sa, ako keď sa zobudím po poobednom spánku a zistím, že vonku je už tma. „Aha,“ zopakujem trochu šokovane. *Vedela* som, že sa to blíži, ale niekde medzi sestrinou mononukleózou, maminým týždňom v nemocnici, mononukleózou mojej *druhej* sestry a službami navyše, som stratila pojem o čase. Desí ma to. *Vždy* som žila v tom istom meste ako Easton. *Vždy* sme sa stretávali raz týždenne, aby sme si zahrali *Dragon Age*, rozoberali *Dragon Age* alebo pozerali videá o *Dragon Age*.

Možno potrebujeme nové koníčky.

Pokúsím sa usmiať. „Čas tak letí, keď sa bavíš.“

„*Bavíš* sa, Mal? Naozaj?“ Prižmúri oči, až sa musím zasmiať.

„*Nesmej* sa. Stále len pracuješ. Keď nie si v robote, robíš sestrám šoféra alebo chodíš s mamou k doktorovi a...“ Rukou prehrabne a rozstrapatí svoje tmavé kučery, čo jasne dokazuje, aká je rozčúlená. Povedala by som tak sedem na stupnici z desiatic. „Bola si najlepšia z celej triedy. Si matematický génus a dokážeš si zapamätať *čokoľvek*. Dostala si *tri* ponuky štipendií, jedno z Boulderu, kam si mohla ísť so mnou. Ty si sa však rozhodla, že nejdeš, a teraz tu *trčíš* bez konca-kraja a... vieš čo? Je to tvoja voľba a rešpektujem to, ale mohla by si si dopriať *jednu* radosť. Jednu vec, ktorá ťa teší.“

Jednu, dve, tri sekundy zízam na jej červené líca a takmer otvorím ústa, aby som jej vysvetlila, že štipendium možno zaplatí školné, ale nie hypotéku na dom alebo sestrin korčuľarsky

krúžok, alebo granule so zvýšeným obsahom vitamínu C pre ukradnutého domáceho miláčika druhej sestry, alebo niečo iné, čo by rozpustilo guču viny, ktorá mi leží v žalúdku. Takmer. Na poslednú chvíľu pozriem inam, presnejšie na svoj mobil.

Je 12.24. Doriti. „Musím bežať.“

„Čo? Mal, hneváš sa? Nemyslela som...“

„Nie.“ Usmejem sa. „Len sa mi skončila prestávka.“

„Teraz si sem prišla.“

„Hej. Bob nemá moc v obľube humánne časové rozpisy alebo rovnováhu medzi pracovným a súkromným životom. Nejaká šanca, že sa *nechystáš* dopiť svoj bubble tea?“

Prevráti oči tak intenzívne, až sa čudujem, že si nenatiahla očný sval, ale podá mi svoj pohár. Pri odchode víťazoslávne zamávam päšťou.

„Daj mi vedieť za ten turnaj,“ zakričí za mnou Easton.

„Veď už som.“

Povzdychne si. Potom sa ozve vážne a ostré „Mallory,“ ktoré ma prinúti sa k nej otočiť napriek hrozbe Bobovho smradľavého dychu, keď na mňa nakričí, že meškám. „Počuj, nechcem ťa do ničoho nútiť, ale šach býval tvoje všetko a teraz ho nechceš hrať ani pre dobrú vec.“

„Napríklad citlivosť na lepok?“

Znovu prevráti oči. Cestou do práce sa smejem. Ledva to stihnem. Keď si zbieram náradie, než si ľahnem pod Silverado, zavibruje mi mobil. Poslala mi odfotený plagát. Píše sa na ňom: *Turnaj klubových olympijských tímov. Oblasť New Yorku. V spolupráci s organizáciou Lekári bez hraníc.*

Usmejem sa.

MALLORY: okej, to je v pohode charita

BRET EASTON ELLIS: Vravela som. A ešte:

Pošle mi link na stránku WebMD o citlivosti na lepok, ktorá očividne naozaj existuje.

MALLORY: fajn, tak to nie je vymysel

BRET EASTON ELLIS: Vravela som.

MALLORY: vies ze to je tvoja hlaska vsak

BRET EASTON ELLIS: Moja hláška je „mala som pravdu“. Takže pôjdeš na turnaj?

Odfrknem si a skoro napíšem *nie*. Takmer jej pripomeniem, *prečo* vlastne už nehrám šach.

Potom si predstavím tie mesiace bez nej, kým bude na výške, a ja tu zostanem sama a budem sa snažiť riešiť s niekým, komu ide iba o jedno, posledné video hry *Dragon Age*. Predstavím si, ako sa vráti domov na Deň vďakyvzdania. Možno si ostrihá vlasy, stane sa z nej vegánka, začne nosiť kravský vzor. Možno z nej bude úplne nový človek. Pôjdeme na svoje obvyklé miesta, pozrieme si ten istý seriál, poklebetíme o tých istých ľuďoch, ale už to nebude ako predtým, pretože stretne nových ľudí, zažije nové veci, vytvorí si nové spomienky.

Bojím sa. Bojím sa toho, že sa zmení a rozkvitne a už nikdy nebude taká istá. Ale ja áno. Budem tu v Patersone stagnovať. Ani jedna to nevyslovíme nahlas, ale bude nám to jasné.

Preto napíšem:

MALLORY: ok. posledne hura

BRET EASTON ELLIS: Vidiš? Mala som pravdu.

MALLORY: 🖐️

MALLORY: mozes mi to splatit tak ze buduci tyzden budeš vozit moje sestry na kruzky aby som mohla zobrat sluzby navyse

BRET EASTON ELLIS: Mal, e-e.

BRET EASTON ELLIS: Mal, prosím. Čokoľvek len to nie.

BRET EASTON ELLIS: Mal, DESIA ma.

MALLORY: 😼

„Hej, Greenleafová! Neplatím ťa za to, že skroluješ instagramy alebo si objednávaš avokádové sendviče. Makaj.“
Prevrátim oči. V duchu. „Pomýlil si si generáciu, Bob.“
„Je mi to fuk. Choď. Už. Makať.“
Zastrčím si mobil do kombinézy, povzdychnem si a dám sa do práce.

„Mal, Sabrina ma štipla do ruky a povedala, že som *žumpodych!*“

„Mal, Darcy mi do ksichtu zívla svojím hnusným, smradlavým žumpodychom!“

Povzdychnem si, kým chystám svojim sestrám ovsenú kašu. Škorica, odtučnené mlieko, bez cukru, inak „ti podrežem krk, Mal. Počula si už o *zdravom životnom štýle?*“ (Sabrina). Arašidové maslo, neznačková nutella, banán a „mohla by si, pro-

sím, pridať viac nutelly? Chcem pred ôsmou triedou narásť desať centimetrov!“ (Darcy).

„Mallory, Darcy si na mňa *prdlá*!“

„Nie, *Sabrina* je malá trapka, ktorá sa stavia rovno pred môj zadok!“

Rozptýlene z lyžičky zlížem lacnú nutellu a predstavujem si, ako im do ovsenej kaše lejem odlakovač. Len kvapku. Možno dve.

Malo by to zopár mínusov, napríklad predčasné skonanie dvoch ľudí, ktorých milujem najviac na svete. Ale tie plusy? Na nezaplatenie. Už ma uprostred noci neuhryzne do palca besný Goliáš. Už ma viac nebudú kruto obviňovať za pranie Sabrininej ružovej podprsenky, za straty Sabrininej ružovej podprsenky, za údajnú krádež Sabrininej ružovej podprsenky ani za to, že neviem, kde sa nachádza Sabrinina ružová podprsenka. Už na mňa nebudú zo steny desivo zízať plagáty Timothéea Chalameta.

Nakoniec by som zostala sama a ostrila by som si britvu vo väzenskej cele v New Jersey.

„Mallory, Darcy sa chová ako úplné kako...“

Pustím lyžicu a razím si cestu do kúpeľne. Mám to tak na tri kroky, panstvo Greenleafovcov je malé a nie veľmi solventné.

„Ak s tým vy dve neprestanete,“ vyhrážam sa, ako len o ôsmej ráno dokážem, „zoberiem vás na farmárske trhy a vymením vás za sladké hrozno.“

Minulý rok sa stala taká zvláštna vec. Moje dve sladké buchtičky, ktoré kedysi boli najlepšie kamarátky, sa akoby cez noc stali znepriatelenými bosorkami. Sabrina dovŕšila štrnásť rokov a začala sa správať, akoby si myslela, že je príliš cool na to, aby s nami zdieľala genetický materiál. Darcy oslávila dvanásť a... no. Darcy zostala rovnaká. Stále začítaná,

prestarnutá, príliš všímavá pre svoje vlastné dobro. Preto si podľa mňa Sabrina za svoje vreckové kúpila nový zámok a vykopla ju z ich spoločnej izby. (Darcy som prichýlila u seba, hľa, Timothée Chalamet s očami Mona Lízy a nadchádzajúcej besnoty.)

„Panebože.“ Darcy prevráti oči. „Pokoj, Mallory.“

„Hej, Mallory. Uvoľni polky.“

Aha, jasné. Jediný prípad, keď tieto nevdačnice dokážu ťahať za spoločný koniec? Keď sa spoja proti mne. Mama vraví, že to je pubertou. Ja som skôr za posadnutie diablom, ale kto vie? Som si istá len tým, že prosby, slzy alebo dokonca pokusy dohovoriť im, nie sú účinné techniky. Akýkoľvek prejav slabosti zachytia, zneužijú a vždy sa končí tým, že ma vydierajú, aby som im kúpila blbosti, napríklad vankúš s potlačou Eda Sheerana alebo promočné čiapky pre morčatá. Moje motto je preto: „*Vládnut' strachom*.“ Nikdy nesmiete s týmito hormonálnymi, anarchickými, krvilačnými žralokmi vyjednávať.

Bože, ale milujem ich tak moc, až sa mi z toho chce revať.

„Mama spí,“ zasyčím. „Prisahám, že ak nebudete ticho, napíšem vám na čelo nezmývateľnou fixkou *žumpodých a trapka*, a tak vás vypustím do sveta.“

„Byť tebou si to rozmyslím,“ Darcy na mňa šibrinkuje svojou zubnou kefkou, „inak na teba poštveme sociálku.“

Sabrina prikývne. „Možno aj políciu.“

„Môže si to vôbec dovoliť?“

„Ani nápad. Tvojmu prepracovanému, slabo platenému, súdom určenému právnikovi držím palce, Mal.“

Opriem sa o zárubňu. „Som rada, že sa zhodnete.“

„Vždy sa zhodneme v tom, že Darcy je *žumpodých*.“

„Ja *nie* som... to *ty* si vrece štetiek.“

„Ak mamu zobudíte,“ pohrozím im, „spláchnem vás obe dolu kanálom...“

„Som hore! Nemusíš upchávať trubice, zlatko.“ Otočím sa. Keď vidím, ako mama roztrasene kráča po chodbe, zovrie mi žalúdok. Posledný mesiac mávame ťažké rána. Vlastne celé leto. Otočím sa naspäť k Darcy a Sabine, ktoré majú aspoň toľko slušnosti, že sa tvária pokorne. „Keď už teda vstávam so spiacimi, môžu ma moje obľúbené matrošky objasť?“

Mama rada žartuje, že vďaka našim takmer bielym blond vlasom, tmavým modrým očiám a zapýreným oblým tváram vyzeráme rovnako, len v inej veľkosti. Darcy síce zdedila všetky pehy a Sabrina sa úplne oddala štýlu VSCO, a ja... keby v sekácii nemali toľko lacných boho chic outfitov, nevyzerala by som ako napodobenina Alexis Rose, no všetky tri sestry Greenleafové rozhodne spravili z toho istého cesta. Nie však z maminho, keď tak pozerám na jej šedivejúce, kedysi tmavé vlasy a tmavú pokožku. No nikdy nespomenula, že by jej prekážalo, ako veľmi sa podobáme na otca.

„Čo ste tak skoro hore?“ spýta sa, pobožká Darcy na čelo a potom prejde k Sabine. „Máte tréning?“

Sabrina zmeravie. „Začínáme až budúci týždeň. Teda, ja nezačnem *nikdy*, ak ma niekto neprihlási do Juniorského korčuliarskeho združenia, termín je *budúci piatok*...“

„Do piatku to zaplatím,“ uistím ju.

Hodí na mňa skeptický, nedôverčivý pohľad. Akoby som jej svojím mizerným platom automechanicky už viackrát zlomila srdce. „Prečo nemôžeš zaplatiť teraz?“

„Pretože sa s tebou rada zahrávam ako pavúk so svojou korisťou.“ A preto, lebo budem musieť vziať služby v servise navyše, aby sme si to mohli dovoliť.

Prižmúri oči. „Že na to nemáš?“

Srdce mi poskočí. „Jasné, že mám.“

„Lebo ja už som v *podstate* dospelá. McKenzie robí v zmrzlinárni, mohla by som sa jej spýtať...“

„Nie si dospelá.“ Predstava, že si Sabrina robí starosti s peniazmi, ma priam fyzicky zabolí. „Dôkazy hovoria, že si malá potvora.“

„Keď už tu riešime, kto čo potrebuje,“ preruší nás Darcy s ústami plnými zubnej pasty. „Goliáš je stále osamelý, v depresii a mal by mať priateľku.“

„Hm.“ Chvíľu zvažujem množstvo výkalov, ktoré by vyprodukovali dvaja Goliášovia. Fuj. „Aby som nezabudla, Easton sa láskavo ponúka, že vás budúci týždeň bude vozíť na krúžky. Nebudem vás prosiť, aby ste sa k nej chovali slušne alebo normálne, alebo aspoň ľudsky, pretože aj s ňou sa rada zahrávam. Nemáte zač.“

Vyjdem z kúpeľne a zatvorím za sebou dvere, ale ešte predtým si všimnem, ako na seba moje sestry vyvalia oči. Ich láska k Easton je dávna a hlboká.

„Dnes ti to pristane,“ pochváli ma mama v kuchyni.

„Ďakujem.“ Vycerím na ňu zuby. „Použila som aj niť.“

„Fajnovo. Dala si aj sprchu?“

„Teda, spomaľ trochu. Nie som módna influencerka.“

Zachechce sa. „Nemáš na sebe kombinézu.“

„Volá sa to overal, ale vďaka, že veríš v moju budúcnosť.“ Sklopím zrak na biele tričko, ktoré som si zapravila do žiarivožltej vyšívanej sukne. „Nejdem do servisu.“

„Rande? Už si dlho nebola.“

„Nie rande. Sľúbila som Easton, že...“ Zastavím sa.

Mama je super. Je to tá najmilšia, najtrpezlivejšia osoba, akú poznám. Asi by jej neprekážalo, keby som jej povedala, že idem na šachový turnaj. Lenže dnes ráno sa opiera o palicu. Jej kĺby vyzerajú byť červené a zapálené. A to slovo na š som nevyslovila už tri roky. Načo to meniť?

„O pár týždňov už bude v Boulderi, tak sa máme stretnúť v New Yorku.“

Zachmúri sa. „Len by som si priała, aby si porozmýšľala nad ďalším vzdelaním...”

„Mami,“ zakvílim tým najubliženejším tónom.

Po mnohých pokusoch a omyloch som konečne našla najlepší spôsob, ako ju umlčať. Dávam jej najavo, že tak veľmi nechcem ísť na výšku, že vždy, keď to spomenie, ma hrozne zraňuje jej nedostatok rešpektu k mojim životným rozhodnutiam. Síce to nie je pravda a nepáči sa mi, že jej klamem, ale je to pre jej dobro. Nechcem, aby si ktokoľvek z rodiny myslel, že mi niečo dlží, alebo aby cítili vinu za moje rozhodnutia. Nemali by mať pocit viny, pretože za nič z toho *nemôžu*.

Ja sama som na vine.

„Jasné. Áno, prepáč. No, je vzrušujúce, že sa stretávaš s Easton.“

„Naozaj?“

„Samozrejme. Užívaš si mladosť. Správaš sa ako osemnásťročná.“ Zamyslene na mňa hľadí. „Jednoducho ma teší, že si si zobrala voľno, YALO a tak.“

„Hovorí sa YOLO, mami.“

„Určite?“

Zasmejem sa, zoberiem si kabelku a dám mame pusku na líce. „Vrátim sa večer. Zvládneš tých spratkov? Nechala som v chladničke tri rôzne jedlá. Mimochodom, Sabrina mi minulý týždeň dosť liezla na nervy, takže ak ju McKenzie alebo iná kamarátka pozve k sebe, *nepúšťaj* ju.“

Mama si povzdychne. „Ale vieš, že aj ty si moje dieťa, však? A že by si nemala trpieť rodičovstvo spolu so mnou?“

„Hej.“ Naoko sa zamračím. „Robím to snáď zle? Mám tým harpyám do raňajok nadrviť viac silného Benadrylu?“

Snažím sa ju rozosmiať, ale iba pokrúti hlavou. „Nepáči sa mi, že ma prekvapuje, že si berieš deň voľna. Ani že za tebou Sabrina chodí, keď potrebuje peniaze. To neznamená...”

„Mami. Mami.“ Čo najserióznejšie sa usmejem. „Prisahám, že je to v poriadku.“

Ale asi nie je. Myslím tým v poriadku.

Zrejme nebude úplne v poriadku, že má celá naša rodina prakticky nabífenú stránku Wikipédie o reumatickej artritíde. Alebo že vieme podľa vrások okolo maminých úst predpovedať, či bude mať zlý deň. Alebo že som minulý rok musela Darcy vysvetliť, že *chronické* znamená navždy. Nevyliciteľné. Nikdy to neprejde.

Mama má magisterský titul z biológie a je spisovateľkou v oblasti medicíny. Sakramentsky dobrou. Napísala vzdelávacie materiály o zdraví, dokumenty pre Správu potravín a liečiv a fantastické návrhy na granty, ktoré jej klientom vyniesli milióny dolárov. Ale je na voľnej nohe. Keď tu bol otec a keď mohla pravidelne pracovať, nebol to veľký problém. Bohužiaľ, to už teraz nie je možné. Niektoré dni má také silné bolesti, že sotva vstane z postele, nehovoriac o preberaní projektov, a jej neskutočne spleťtá žiadosť o invalidný dôchodok zo Sociálnej poisťovne bola už štyrikrát zamietnutá. Ale aspoň som tu ja. Aspoň jej to môžem uľahčiť.

Takže možno, len možno, to bude v poriadku.

„Oddýchni si, dobre?“ Položím jej ruku na líce. Pod očami má asi sedem čiernych kruhov. „Vráť sa do postele. Tie stvory sa nejako zabavia aj samé.“

Keď odchádzam, začujem Sabrinu a Darcy, ako v kuchyni kvákajú o svojej ovsenej kaši. Musím si urobiť zásoby odla-kovača. Vtom zbadám Eastonine auto, ako sa vynára spoza rohu, zakývam jej a pobehnem na kraj cesty.

Tak toto je asi začiatok zvyšku môjho života.

Druhá kapitola

„Turnaj funguje na báze švajčiarskeho systému. Tak trochu. Vlastne vôbec nie.“

Easton k sebe zvolá náš tím, ako keď Tony Stark rozpráva na Avengerov, len namiesto vtipných hlášok nám rozdá odznaky Patersonského šachového klubu. Na druhom poschodí Fultonovej tržnice vidím aspoň tristo ľudí a mne ako jedinej nedošlo, že sa máme obliecť business casual.

Hups.

„Každý z nás odohrá štyri partie,“ pokračuje. „Keďže turnaj je pre charitu a môžu sa ho zúčastniť aj amatéri, namiesto hodnotenia FIDE rozdelia hráčov podľa nahlásenej úrovne schopností.“

Medzinárodná šachová federácia, FIDE (Prečo nie MŠF? Neviem, ale zrejme v tom bude mať prsty francúzština), používa komplikovaný systém na určenie úrovne schopností hráčov a podľa toho ich hodnotí. V siedmich rokoch som o tom vedela všetko, bola som posadnutá šachom a chcela som sa stať veľmajsterkou. Teraz si už však väčšinu tej byrokracie nepamätám, asi sa mi uvoľnilo miesto na dôležitejšie informácie, napríklad ako najlepšie zlisovať svorky drôtov alebo dej prvých troch sérií seriálu *Vražedné práva*. Pamätám si len

to, že ak chcete získať FIDE hodnotenie, musíte sa prihlásiť na turnaj, ktorý FIDE sponzoruje. To som, samozrejme, už dávno neurobila, pretože som už dávno prestala hrať.

Štyri roky, päť mesiacov a dva týždne, a nie, neklesnem tak hlboko, aby som počítala aj dni.

„Takže musíme sami nahlásiť úroveň svojich zručností?“ pýta sa Zach. Je prvák z Montclairu, do Patersonského šachového klubu sa prihlásil po mojom odchode a ja ho príliš nemusím, okrem iného aj pre jeho záľubu odkláňať rozhovor od veci zmienkami o jeho FIDE hodnotení (2 546), jeho schopnosť viesť hodinové monológy o jeho FIDE hodnotení (2 546) a jeho neschopnosti pochopiť, že oňho nemám záujem bez ohľadu na jeho FIDE hodnotenie (2 546).

Ešte stále lepšie ako náš štvrtý člen, Josh, ktorý je preslávený tým, že Easton opakovane naznačuje, že by bola o trochu menej teplá, keby sa s ním aspoň raz bozkáva.

„Keďže som vedúca tímu, dovolila som si nahlásiť vaše úrovne,“ oznámi nám Easton. „Dala som...“

„Prečo si ty vedúca?“ ozve sa Zach. Nepamätám si, že by sme hlasovali.

„Tak som tímová diktátorka,“ zasyčí naňho. Pripínam si odznak na tričko, aby nevideli, že sa usmievam. „Mallory som dala do najvyššej kategórie.“

Spustím ruky. „Easton. Už som nehrala...“

„Zach je tiež v najvyššej. Ja som v tretej najvyššej,“ pokračuje a úplne ma ignoruje. Potom pozrie na Josha a pre efekt dá pauzu. „Ty si v najnižšej.“

Josh sa rozosmeje tým svojím zlatučkým dokonalým smiechom. „Teraz vážne, do ktorej kategórie si ma...“ Easton naňho uprene hľadí, smrteľne vážna, kým nesklopí zrak na zem.

„Má klub tvoju internetovú históriu?“ spýtam sa Easton, keď sa len dve vyberieme k hale.

„Prečo?“

„Neexistuje, aby si tu bola dobrovoľne a z vlastnej vôle, nie s nimi dvomi. Buď ti prišli na chápadlové porno, alebo...“

„Nebolo *žiadne* chápadlové porno.“ Hodí na mňa ostrý pohľad. „Manažér klubu ma požiadal, aby som dala dokopy tím. Nemohla som odmietnuť, pretože mi napísal odporúčací list na vysokú. Proste zneužil, že mu dlžím láskavosť.“ Prepchá sa popri dvoch starších mužoch v oblekoch, aby sa dostala do priestorov turnaja. „Tak ako ty, keď si na mňa pošťvala svoje sestry.“

„Zaslúžiš si to, lebo si priviedla Zacha a tú vežu, ktorú si strčil do zadku.“

„Ach, Zach. Kiežby sme len vedeli, aké je jeho FIDE hodnotenie.“

Zasmejem sa. „Možno by sme sa ho mali spýtať a...“

Stíchnem, keď prekročíme prah dverí.

Hluk rušnej miestnosti sa stlmí, potom úplne stíchne.

Ludia ma obchádzajú, vrážajú do mňa, no ja sa ani nehnem, akoby som stuhla na kameň, nedokážem sa im uhnúť.

Vidím stoly. Mnoho stolov natlačených na seba, aby tvorili dlhé, paralelné rady. Rady a rady pokryté bielo-modrými obrusmi, z oboch strán plastové skladacie stoličky a medzi nimi...

Šachovnice.

Desiatky. Stovky. Nie sú bohvieaké, aj od dverí vidím, že sú staré a lacné, že figúrky sú poobíjané a zle tvarované, že polia sú špinavé a vyblednuté. Som obklopená škaredými, pomiešanými súpravami. Vôňa v miestnosti mi pripomína detstvo, je plná známych, jednoduchých tónov, drevo a plseť, pot a odstáta káva, otcova voda po holení s bergamotom, domov, pocit, že niekam patrím, zrada, šťastie a...

„Mal? Si okej?“ Easton ma zamračene ťahá za ruku. Asi sa ma to nepýta prvý raz.

„Hej. Hej, ja...“ Prehltnem a trochu to pomôže. Spomienky sa vytratia, prestane mi divo biť srdce a som jednoducho len dievča, aj keď možno vyzerám ako splašená srnka. Je to len miesto. Šachové figúrky sú len veci. Predmety. Niektoré biele, niektoré čierne. Niektoré sa môžu presúvať po všetkých prázdnych poliach, iné nie tak celkom. Koho to zaujíma? „Potrebujem sa napiť.“

„Mám Crystal light limču. Jahodovú.“ Podá mi svoju fľašu. „Je to nechutné.“

„Ľudia.“ Zjaví sa za nami Zach. „Nerobte paniku, ale videl som tu pobehovať dooooost známych ľudí. Akože medzinárodne.“

Easton prehnane zhíkne. „Harry Styles?“

„Čo? Nie.“

„Malála?“

„Nie.“

„Preboha, Michelle Obama? Myslíš, že mi podpíše vreckovú ústavu?“

„Nie. Rudra Lal. Maxim Alexeyev. Andreas Antonov. Yang Zhang. Známi šachisti.“

„Aha.“ Prikývne. „Takže obyčajní, vôbec nie slávni ľudia?“

Rada sa prizerám, keď sa Easton zahráva so Zachom, ale o tých ľuďoch som počula. Nespoznala by som ich síce v zástupe, ale počas svojho najzapálenejšieho, šachom posadnutého obdobia som študovala ich hry v knihách cez simulačné softvéry a YouTube návody. Vynárajú sa mi v hlave staré dojmy, akoby sa prebrali dávno nepoužívané synapsie.

Lal: všestranné otvorenia, pozičný

Antonov: tvrdý oriešok, ale technicky založený

Zhang: vypočítavý, pomalý

Alexeyev: mladý, nevyrovnaný

Potlačím spomienky a spýtam sa: „Čo robia na amatérskom turnaji?“

„Riaditeľka má dobré kontakty v šachovom svete, vlastní uznávaný newyorský šachový klub. Navyše, víťazný tím získal dvadsaťtisíc na charitu podľa vlastného výberu.“ Pošúcha si ruky ako zloduch z kresleného seriálu. „Dúfam, že si proti nim zahrám.“

„Myslíš si, že ich dokážeš poraziť?“ Easton pochybovačne nadvihne obočie. „Nie sú to profíci?“

„No, trénoval som.“ Zach si zo saka opráša neviditeľné omrvinky. „Mám hodnotenie 2 546.“ Všetci prevrátia oči. „A Lal nie je v najlepšej forme. Videli ste, ako pred dvomi týždňami prehral so Sawyerom na Ubudskom medzinárodnom turnaji? Dost' trápne.“

„Každý je trápny, keď hrá proti Sawyerovi,“ podotkne Josh.

„No, mnohí vyzerajú trápne, keď hrajú proti *mne*.“

Easton má tik v oku. „Prirovnávaš sa k Sawyerovi?“

„Povráva sa, že máme podobný štýl hry...“

Odkašlem si, aby nepočul, ako som vyprskla. „Vieme už, kto s kým hrá?“

„Tak trochu.“ Easton odomkne svoj mobil a pošle nám všetkým odfotený e-mail od organizátorov. „Nevieme proti *komu* presne hráme, pretože je to tímový turnaj. Ale Mal, ty si PŠK hráč jeden a ideš proti hráčovi jeden z Marshallovho šachového klubu. Rad päť, šachovnica tridsaťštyri. Dobrá správa, si biela. Prvé kolo začína o päť minút. Časový limit deväťdesiat minút, potom začína druhé kolo. To aby sme si pohli.“ Easton ma potiahne za ruku. „Nechceme Lala nechať čakať na ten výprask, však, Zach?“

Neviem, či Zach zaregistroval ten sarkazmus. Našuchorí sa a odkráča na svoje miesto a mne zostáva len zamyslieť sa, kedy už čierna diera jeho ega pohltí slnečnú sústavu.

„Počúvaj,“ zašepká Easton, než sa rozdelíme, „prihlásila som sa do príliš vysokej kategórie. Zrejme ma v piatich ťahoch rozbijú, ale to mi neprekáža. PŠK len chcelo, aby tu niekto od nás bol, a to som splnila. To znamená, že ak sa necháš svojím protivráčom rýchlo zničiť, môžeme si skočiť do Dylanovho sladkého baru a vrátiť sa, než sa začne druhé kolo.“

„Platíš?“

„Dobre.“

„Takú tú makrónku obalenú sušienkou?“

„Jasné.“

„Platí.“

Nebude ťažké dostať mat ako totálny lúzer, keď som tak dlho nehrala. Sadnem si k šachovnici tridsaťštyri pred biele figúrky a sledujem, ako sa okolo mňa zapŕňajú stoličky, hráči si podávajú ruky, predstavujú sa a rozprávajú, kým čakajú na začiatok kola. Nikto si ma nevšima, tak to proste... spravím.

Načiahnem sa po svojom kráľovi. Zdvihnem ho. Cítim v ruke jeho drobnú, dokonalú váhu a s úsmevom prstom prechádzam po okraji jeho koruny.

Sprostý, zbytočný, naničhodný kráľ. Ledva sa dokáže posunúť o jedno políčko, krčí sa schovaný za pešiakom, a veľmi ľahko ho dokážete zahnať do kúta. Má len zlomok moci kráľovnej, tak je to. Nie je ničím, vôbec *ničím*, bez svojho kráľovstva.

Stisne mi srdce. Aspoň sa s ním viem stotožniť.

Položím kráľa naspäť na jeho políčko a pozerám na siluetu, ktorú figúrky tvoria, tú triviálnu, no napriek tomu impozantnú šachovú krajinku. Je mi viac povedomá ako výhľad z mojej detskej izby (nič moc: zničená trampolína, kopec nevrlých veвериčiek a marhuľa, ktorá nikdy nezarodila). Je mi viac povedomá ako moja vlastná tvár v zrkadle a nedokážem od nej odtrhnúť zrak, ani keď stolička oproti mne zaškrípe

o zem, ani keď jeden z organizátorov turnaja vyhlási, že sa začína prvé kolo.

Keď si môj oponent sadá, posunie stôl. Načiahne predo mňa veľkú ruku. Práve keď sa chystám vytrhnúť zo svojho sna a potriasť ňou, počujem, ako hlbokým hlasom povie: „Hráč jeden Marshallovho šachového klubu. Nolan Sawyer.“

Tretia kapitola

Nepozerá sa na mňa.

Drží dľaň pred sebou, ale oči upiera na šachovnicu, a na sekundu netuším, čo sa deje, kde som alebo prečo tu som. Nevie si spomenúť ani na svoje meno.

Nie. Počkať. *Tolko* ešte viem.

„Mallory Greenleafová,“ vykokcem zo seba a podám mu ruku. Celkom sa v tej jeho stráca. Jeho stisk je krátky, teplý a veľmi, veľmi pevný. „PŠK. Teda, Patersonský. Klub. Uhm, šachový klub.“ Odkaslem si. Fíha. Aké výrečné. Veľmi zrozumiteľné. „Rada ťa spoznávam,“ zaklamem.

Odklame mi: „Ja tiež,“ a stále nedvíha zrak. Len sa oprie lakťami o stôl a upiera pohľad na figúrky, akoby som mu bola ja, moja tvár, moja identita, úplne ukradnutá. Akoby som bola súčasťou bielej strany šachovnice.

To nemôže byť pravda. Tento týpek nemôže byť Nolan Sawyer. Aspoň nie *ten* Nolan Sawyer. Ten slávny. Ten sexsymbol, nech už to znamená čokoľvek. Chalan bol pred pár rokmi svetovou jednotkou a teraz...

Netuším, čo teraz robí Nolan Sawyer, ale *nemôže* sedieť oproti mne. Ľudia naľavo aj napravo od nás po ňom nie veľmi nenápadne pokukujú a ja by som im najradšej zakričala, že

je to len dvojník. Takých je kopa. V poslednej dobe tu máme úplnú záplavu dvojníkov.

Vysvetľovalo by to, prečo oproti mne sedí a nič nerobí. Divný Nolan Sawyer očividne nevie, ako hrať, a myslel si, že sa tu koná turnaj v madžongu, a teraz sa čuduje, kde sú kamene a...

Niektó si odkašle. Hráč sediaci vedľa mňa, muž v strednom veku, ktorý ignoruje vlastnú hru, aby mohol zízať na moju, uprene pozerá na mňa a moje figúrky.

Ktoré sú biele.

Doriti, otváram hru. Čo mám robiť? Ako mám začať? Ktorú figúrku mám použiť?

Pešiak na e4. Tak. Hotovo. Najbežnejšie, nudné...

„Moje hodiny,“ Sawyer rozptýlene zamrmle. Pozerá sa na môjho pešiaka.

„Čo?“

„Musíš spustiť moje hodiny, inak nemôžem reagovať.“ Jeho hlas znie unudene s kvapkou otrávenia.

Začervenám sa, načisto zhrozená, a obzriem sa okolo seba. Nikde tie posraté hodiny nevidím, kým ich niekto (Sawyer) neposunie ku mne. Stáli hneď vedľa mojej ľavej ruky.

Super. Paráda. Teraz by sa hodilo, keby sa zem premenila na tekutý piesok. Nech ma rovno pochová zaživa.

„Ospravedlňujem sa. Ehm... *Vedela som o hodinách, ale zabudla som a...*“ *A teraz zvažujem, že si tamtou ceruzkou vypichnem oko. Je tvoja? Môžem si ju požičať?*

„V pohode.“ Spraví ťah, pešiak na e5. Spustí moje hodiny. Zase som na rade ja a... *doriti*. Musím spraviť viac ako jeden ťah. Proti Nolanovi Sawyerovi. To nie je fér. Hotová tragédia.

Možno pešiak na d4? A potom, keď mi ho vezme, postavím ďalšieho na c3. Počkať, čo to robím? Ja som... Neskúšam proti Nolanovi Sawyerovi severský gambit, však nie?

Severský gambit patrí k najagresívnejším otvoreniam v šachu. Počujem otcov hlas. Dvoch pešiakov obetuješ počas prvých ťahov, potom rýchlo prejdeš do útoku. Väčšina dobrých hráčov sa vie ubrániť. Ak ho naozaj musíš použiť, uisti sa, že máš dobre naplánované, čo potom.

Krátko sa zamyslím nad svojím zjavným nedostatkom plánovania. No dobre. *Dosť* by sa mi teraz hodilo vedro na granie, no namiesto toho si len povzdychnem a rezignovane posunom strelca do stredu, lebo dvom je vždy veselšie ako jednému.

Toto je katastrofa. Prosím, pomoc.

Potom spravím päť ďalších ťahov. Potom ešte dva, vtom na mňa Sawyer začne tlačiť, uháňa ma svojou kráľovnou a jazdcom, a ja sa cítim ako chrobák, ktorý sa zatúlal do Goliášovej klietky. Zahnaná do kúta. Rozpučená. Koniec. Stiahne mi žalúdok, chladný, slizký pocit, a márne strávim minúty zízanim na šachovnicu, hľadaním východiska z tejto kaše, ktoré tam jednoducho *nie je*.

Až kým sa nezjaví.

Trvá mi to tri ťahy a prídem o svojho úbohého, dobitého strelca, ale dostanem sa z kúta, do ktorého ma zahnal. Hrôza z otvorenia sa pomaly vytráca a nahrádza ju starý známy pocit: *brám šach a viem, čo robím*. Po každom ťahu stlačím Sawyerove hodiny a zvedavo naňho pozriem, ale on mi pohľad neopätuje.

Je stále nečitateľný. Nepriehľadný. Nepochybujem o tom, že hru berie vážne, ale je odmeraný, akoby hral z diaľky, zamknutý v cele na vrchole jednej zo svojich veží. Je tu, ale nie je naozaj *prítomný*. Keď drží figúrky, jeho pohyby sú presné, šetrné, silné. Nenávidím sa za to, že som si to všimla. Je vyšší ako muži, ktorí sedia po jeho boku, a nenávidím sa aj za to, že to som si všimla tiež. Jeho plecia a bicepsy dokonale vyplňajú čiernu košeľu, a keď si vyhrnie rukávy, všimnem si

jeho ruky a zrazu som rada, že hráme šach a nie pretláčanie. Za to sa nenávidím najviac.

A keď je moja sebakritická pártý v plnom prúde, vtedy Sawyer pohne svojím jazdcom. Potom som príliš zaneprázdnená snahou spomenúť si, ako dýchať, aby som si niečo vyčítala.

Niežeby spravil zlý ťah. Vôbec nie. V podstate je to úplne dokonalý ťah. Vidím, o čo sa tým snaží, znovu s ním pohne, razí si cestu, prinúti ma k rošáde. Dá mi šach za štyri ťahy, možno päť. Nôž na krk a je po mne. Ale.

Ale, myslím, že inde na šachovnici je možno...

Keby som ho prinútila...

Ak by potom neustúpil svojím...

Srdce mi poskočí. Nebránim sa. Namiesto toho vyviním vlastného jazdca, trochu sa mi pri tom točí hlava, a prvýkrát za... božemôj, to už hráme štyridsaťpäť minút? Ako je to možné?

Prečo je šach zakaždým *takýto*?

Prvýkrát, odkedy sme začali, zbadám pri pohľade na Sawyera stopu niečoho. Ako pohlol plecami, ako si pritláča prsty k plným perám, vidím v tom náznaky toho, že tu možno predsa naozaj *je*. Hrá túto hru. So mnou.

Teda. *Proti* mne.

Žmurknem a ten pocit zmizne. Pohne svojou kráľovnou. Zoberie mi strelca. Zastaví hodiny.

Pohnem jazdcom. Vyhodím mu ním pešiaka. Zastavím hodiny.

Kráľovná. Hodiny.

Zase jazdec. Mám sucho v ústach. Hodiny.

Veža. Hodiny.

Pešiak. Dvakrát prehltne. Hodiny.

Veža vyhodí pešiaka. Hodiny.

Kráľ.

Sawyerovi trvá niekoľko sekúnd, než si uvedomí, čo sa stalo. Zopár úderov srdca, kým si v hlave zmapuje všetky možné scenáre, všetky možné cesty, ktorými by sa táto hra mohla uberať. Viem to, lebo vidím, ako zdvihne ruku, aby pohol svojou dámou, akoby to mohlo niečo zmeniť, akoby sa mohol vyhnúť môjmu útoku. A viem to, lebo si musím odkašľať, kým to poviem.

„Ja... šachmat.“

Vtedy sa mi prvýkrát pozrie do očí. Tie jeho sú tmavé, jasné a vážne. Pripomenú mi niekoľko dôležitých, dávno zabudnutých vecí.

Keď mal Nolan Sawyer dvanásť rokov, pre sporne nespravodlivé arbitrárne rozhodnutie o malej rošáde sa na turnaji umiestnil na treťom mieste a zhodil všetky figúrky na zem. Keď mal trinásť, umiestnil sa na tom istom turnaji druhý a tentokrát prevrhol celý stôl. Keď mal štrnásť, pustil sa do hlučnej hádky s Antonom buď pre nejakú babu, alebo odmietnutú remízu (šíria sa rôzne klebety), a nepamätám si, koľko mal rokov, keď bývalého majstra sveta nazval zmrdom, lebo sa počas zahrievacej partie pokúsil spraviť nepovolený ťah.

Pamätám si, že keď som tú historku počula, netušila som, čo to ten zmrd znamená.

Zakaždým mu uložili pokutu. Pokarhanie. Stal sa terčom zdrvujúcich kritických článkov v šachových médiách. Ale vždy ho šachová komunita privítala s otvorenou náručou, pretože Nolan Sawyer už viac ako desať rokov prepisuje šachovú históriu, redefinuje štandardy a prináša tomuto športu pozornosť. Akú máte radosť z hry, ak najlepší zostanú mimo? A ak sa najlepší niekedy správajú ako blbci... no. Všetko sa odpúšťa.

Ale nezabúda. Všetci v komunite vedia, že Nolan Sawyer je hrozná, náladová, nevyspytateľná zmes toxickej maskulinity.

Vedia, že v celej histórii šachu sa nenájde nikto, kto tak zle znáša prehru. Ani v histórii všetkých športov. Ani v histórii *sveta*.

A keďže práve prehral proti mne, je dosť možné, že z toho bude problém.

Prvýkrát od začiatku partie si uvedomím, že okolo nás postáva a niečo si šepká asi desať ľudí. Chcem sa ich spýtať, na čo zízajú, či mi tečie krv z nosa, mám niečo s oblečením, tarantulu na uchu, ale som príliš zaneprázdnená pozorovaním Sawyera. Sledovaním jeho pohybov. Dávam pozor, aby po mne nehodil šachové hodiny. Nenechám sa tak ľahko zastrašiť, ale radšej sa vyhnem traumatickému poraneniu mozgu z dôvodu matu, keby sa rozhodol rozbiť mi o hlavu skladáciu stoličku.

Prekvapivo sa zdá, že mu stačí pozorovať ma. Mierne potvorené pery a rozziarené oči, akoby som bola zároveň niečo zvláštne a známe, a záhadné, a neskutočné, a...

Pozerá sa. Ignoroval ma dvadsaťpäť ťahov a teraz sa len tak *pozerá*. Pokojne. Zvedavo. Rozčuľuje ma, že *nie je* nasratý. Napadne mi niečo vtipné: Najlepším hráčom často dávajú médiá milé prezývky. Umelec. Šachový Picasso. Mozart rošády. Nolanova prezývka?

Kráľobijec.

Kráľobijec sa len o kúsok nakloní dopredu a jeho intenzívny, užasnutý pohľad mi pripadá oveľa hrozivejší ako skladacia stolička do hlavy.

„Kto...“ začne, ale ja to neznesiem.

„Ďakujem za hru,“ vyhrknem a napriek tomu, že by som mu mala potriať rukou, podpísať kartu s výsledkami, zahrať tri ďalšie hry, vyskočím na nohy.

Nie je hanba ustúpiť, keď na teba tlačia a máš možnosť úniku, vravieval otec. *Nie je hanba poznať svoje hranice.*

Moja stolička padne na zem, keď utečiem. Počujem ten škripavý zvuk, ale nezastavím sa, aby som ju zdvihla.

Štvrtá kapitola

„Mal?“

„Mal.“

„Maaaaaaaal!“

Preberám sa. Darcy sa nosom dotýka môjho a v rannom svetle jej oči vyzerajú modré ako more.

Zívnem si. „Čo sa deje?“

„Fuj, Mal.“ Odtiahne sa. „Prečo tvoj dych smrdí ako skunk v období párenia?“

„Ja... Všetko v pohode?“

„Áno. Dnes ráno som si kašu spravila sama. Došla nám nutella.“

Snažím sa vytiahnuť do sedavej polohy. Pošúcham si oči. „Včera sme ešte mali vyše polovicu pohára...“

„No a dnes už nemáme nič. To je kolobeh života, Mal.“

„Mama a Sabrina sú v pohode?“

„Hej. McKenzie s otcom prišli po Sabrinu. Mama je v pohode. Vstala, potom sa vrátila do postele, lebo mala ťažké ráno. Ale niekto ťa čaká pred dverami.“

„Niekto ma...“

Pomaly sa mi vracajú spomienky na včerajšok.

Sawyerov kráľ, ktorého moja kráľovná držala v šachu. Ako som sa potkla na chodníku, keď som utekala na vlak. Poslala som Easton správu o nejakej vymyslenej kríze, potom som si vypla mobil. Ešte aj výhľad z vlaku na všedné mestské zátišie sa mi pred očami zmenil na šachovnicu. Zvyšok večera som dala so sestrou maratón *Veroniky Marsovej* a nemyslela som vôbec na nič.

Nechcem sa chváliť, ale viem si veci dosť dobre zaškatuľkovať. Toto a schopnosť vždy si z jedálničky vybrať to najlepšie sú moje najväčšie talenty. Tak som sa pred rokmi preniesla cez šach a tak zvládam prežiť deň za dňom bez toho, aby som hneď zo všetkého hyperventilovala. Mám na výber medzi škatuľkovaním a bankrotom z nákupu inhalátorov.

„Povedz Easton, že...“

„Nie Easton.“ Darcy sa začervená. „Ale mohla by si ju zavolať. Možno dnes večer...“

Nie Easton? „Tak kto?“

„Náhodný človek?“

Povzdychnem si. „Darcy, už som ti to hovorila: keď nám zaklopú ľudia z milenaristických reštaurátorských kresťanských denominácií...“

„Slušne im oznámime, že pre nás je na večnú spásu neskoro, ja viem, ale je to niekto iný. Pýtali sa na teba po mene, nechceli hovoriť s pánom domu.“

„Dobre.“ Poškrabem sa na čele. „Dobre, povedz im, že o minútu prídem.“

„Cool. Jaj, a toto prišlo včera. Na obálke je mamine meno, ale...“ Podá mi list. Stále mám rozmazané pred očami. Musím zažmurkať, aby som zaostrila na písmenká, ale potom mi zovrie žalúdok.

„Ďakujem.“

„Je to upomienka, však?“

„Nie.“

„O splátke hypotéky?“

„Nie. Darcy...“

„Máš na to peniaze?“

Nasadím silený úsmev. „Neboj sa.“

Prikývne, ale pred odchodom ešte dodá: „Schovala som to, keď to poštár priniesol. Mama a Sabrina to ešte nevideli.“ Má na nose pehy v tvare kostrbatého srdca a tým jediným funkčným neurónom v mozgu rozmýšľam, aké to je nefér, že sa o také veci musí starať. Má dvanásť. Keď som *ja* mala dvanásť, môj život sa krútil okolo ľadového čaju a obnovovania šachovej stránky.

Hodím na seba zafúľané šortky a tričko zo včera. Na základe Darciných informácií sa rozhodnem vyklokať ústnu vodu, zatiaľ čo si zapnem mobil. Zistím, že je 9.13 ráno a že mám milión upozornení. Odstránim upozornenia o zhodách na zoznamke, z Instagramu aj Tiktoku, o novinových článkoch. Prebehnem správy od Easton (panický sled správ, po ktorom nasleduje zadanie eseje: Ako vonia Nolan Sawyer? Aspoň dva odseky, potom už len fotka, ako Easton pomstychtivo zahryzáva do makrónkovej sušienky), potom sa vyberiem von.

Neviem, čo očakávam, že tam uvidím. Rozhodne nie vysokú ženu s krátkymi vlasmi, potetovanými rukami a tolkými piercingmi, že ich neviem spočítať. Otočí sa s úsmevom na perách s vyzývavým, dokonalým červeným rúžom. Vyzerá, že má tak okolo tridsiatky.

„Sorry,“ ukáže na svoju cigaretu. V hlbokom hlase počujem pobavenie. „Tvoja sestra povedala, že spíš, tak som myslela, že ti to potrvá dlhšie. Nezačneš s fajčením len preto, že ma vidíš fajčiť, však?“

Cítim, že jej úsmev opätujem. „Pochybujem.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šach & mat .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.